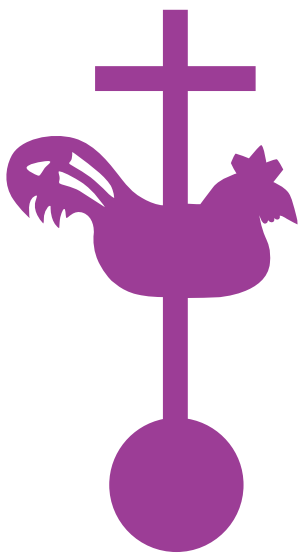

Imants Lancmanis

Misija pusgadsimta garumā

LAIKA RATS 1,4.-5.lpp.

SPREDIĶIS 2.lpp.

Mārcis Zeiferts

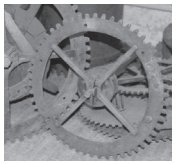
Otrā durvju pusē neizsakāms miers

DRAUDZE 6.lpp.

Problēmas risinājumi, skats nākotnē

VĒSTURE 8.lpp.

Torna pulkstenis

Nr. 6 | 2016. gada 24.marts

| AVĪZE PAR ZIEDOJUMU |

MĒS PIEDERAM DEBESĪM!

Draudze vēlas būt aktīvāka

Draudzei jābūt aktīvākai nevien dievkalpojumu apmeklējums, bet arī sabiedriskajā dzīvē, - par to, šķiet, nešaubās vairums draudzes locekļu. Tāpēc jau kopš pagājušā gada tiek organizēti pasākumi draudzes dzīves aktivizēšanai. Gan iesāktais draudzes locekļu pārreģistrācijas process, gan draudzes vasaras nometne bija uzskatāmi par šādiem pasākumiem, savukārt 31.janvārī notikušais draudzes locekļu Forums bija loģisks iesāktā ceļa turpinājums. Foruma mērķis bija noskaidrot un dokumentāli fiksēt draudzes attīstības nākotnes vīziju, un apkopotie viedokļi tiks iesniegti draudzes Padomei.

Inga Kalniņa prezentē foruma darba grupas nākotnes redzējumu.

Baznīca un draudze

Jau zinām, ka Eiropas valstīs daudzas draudzes pašlikvidējas, baznīcas tiek slēgtas un dievnamos tiek ierīkotas sabiedriskas telpas, pat bāri un skeitparki, tai pat laikā strauji palielinoties islāma ticīgo mošeju skaitam. Eiropas sabiedrībā valdošā spriedze saistībā ar islāmu un terorismu zināmā mērā atspoguļojas arī Foruma dalībnieku viedokļos. Tāpēc Foruma laikā izskanēja bažas par mazo draudžu pastāvēšanu nākotnē, kā arī tika izteikti dažādi priekšlikumi un viedokļi, kā varētu šādu situāciju novērst. Izskanēja aicinājums stiprināt kristīgo luterisko ticību un saliedēties.

Kā vienu no draudzes dzīves problēmām, kas varētu izraisīt eksistenciālus draudus nākotnē,

Foruma dalībnieki visnotaļ vienprātīgi atzīmēja zemo draudzes locekļu aktivitāti. Tāpēc viens no tuvākajiem uzdevumiem - iesaistīt draudzes dzīvē tos, kas ir reģistrēti draudzes locekļi, nāk uz dievkalpojumu, bet nekādos citos pasākumos nepiedalās. Ne mazāk svarīgi - aicināt vairāk apmeklēt dievkalpojumus, skaidrot, kāpēc tomēr jānāk uz baznīcu, nevis tikai jāpielūdz Dievs vienatnē. Viens no ierosinājumiem - iesaistīšanas darbu sākt, izmantojot personisko paziānos.

Daži Foruma dalībnieki atcerējās, ka savulaik draudzē darbojies gan dāmu klubiņš, gan vīru grupa, bet to darbība apsīkusi, un to būtu lietderīgi atkal atjaunot.

TURPINĀJUMS→6. LPP

Rundāles muzeja stāsti

Ekspedīciju laikā apzinātās un izglābtās mākslas vērtības ir rūpīgi dokumentētas, un saraksti vēl aizvien glabājas Lancmaņa kunga pārziņā.

Laika ratam neapturami uz priekšu griežoties, mainījušies laikmeti. Mainījušās kultūras, sabiedriskās iekārtas, cilvēku uzskati, gaumes. Šīs vēsturiskās izmaiņas skārušas visu cilvēku sabiedrību kopumā, tostarp arī garīgo dzīvi.

Bija laiks, kad kristīgā ticība tika vajāta, un tūkstošiem ticīgo gāja bojā mocekļa nāvē. Tad iestājās laikmets, kad ticība triumfēja, no vajātas, aizliegtas un slepus piekoptas kļūstot par impērijas oficiālo reliģiju. Pret debesīm lepni slējās grandiozi dievnamu torni ar krusta zīmi. Sešpadsmit gadu simtus Kristus vārds valdīja Eiropā un lēnām izplatījās visā pasaulē, darot par saviem mācekļiem daudzas jo daudzas tautas. Dieva

vārds tika cienīts, un Bībele bija "grāmatu grāmata", tā, ar kuru ikviens bērns sāka savas skolas gaitas. Māksla, mūzika, arhitektūra, - viss krāšņums, uz ko bija spējīgs cilvēka prāts, tika veltīts Dievam. Un Dieva vārds iedvesmoja visas pasaules māksliniekus radīt brīnumainus šedevrus, par ko sajūsmīnāties vēl šodien, pat pēc vairākiem gadu simtiem.

Bet tad pienāca laiks, kad cēlās un varu pārņēma cilvēki, kas noliedza visu šo gadsimtu vērtības, cilvēki, kas noliedza savu Radītāju. Ticība atkal tika vajāta, dievnami pamesti, mākslas šedevri izpostīti un apgānīti. Baznīcās ierīkoja kaltes, šķūņus, kokzāģetavas. Valsts pasludināja, ka ticība un baznīca ir kaitīgas un iznī-

dējamas veco laiku paliekas. Tā bija gluži kā "zaļā gaisma" tiem, kas nekautrējās ieiet pamestajos dievnamos, lauzt, demolēt, zagt mākslas vērtības. No kurienes viņi pēkšņi uzradās? Vai ne no tās pašas tautas, kas vēl tikko baznīcā bija locījusi ceļus altāra priekšā?

Tauta, kas vēl nesen godināja Dievu, tagad novērsās un bailēs slēpās no represijām. Altāra sudrablietas tika slēptas pagrabos un pagultēs. Un palika vien nedaudzas draudzes, kam pietika drosmes turpināt iesākto ceļu. Palika tikai daži drosmīgie, tie, kuri sajuta, ka šie posta laiki nav uz palikšanu, ka nepieciešams rīkoties un kaut ko darīt, lai gadsimtiem

TURPINĀJUMS→4. LPP

Dievkalpojumi un notikumi:

Ceturtdien, 24. martā

plkst. 18:00 Zaļās Ceturtdienas dievkalpojums

Piektdien, 25. martā

plkst. 11:00 Lielās Piektdienas dievkalpojums

Piektdien, 25. martā

plkst. 17:00 TKN Skolotāju kora "Vanema" koncerts

Sestdien, 26. martā

plkst. 22:00 Lieldienu nakts dievkalpojums

Svētdien, 27. martā

plkst. 11:00 Lieldienu - Kristus augšāmcelšanās dievkalpojums

Trešdien, 30. martā

plkst. 19:00 Iesvētes mācību sākums

Ceturtdien, 31. martā

plkst. 14:00 Dievkalpojums Raudas pansionātā

Piektdien, 1. aprīlī

plkst. 19:00 Alfa kursa sākums

Sestdien, 2. aprīlī

plkst. 18:00 Tezē lūgšana

Sestdien, 9. aprīlī

plkst. 11:00 Senioru sadraudzība

Sestdien, 7. maijā

Tezē lūgšana

Svētdien, 15. maijā

Vasarsvētki

Ceturtdien, 26. maijā

plkst. 14:00 Dievkalpojums Raudas pansionātā

Svētdien, 29. maijā

Iesvētību dievkalpojums Trīsvienības skoliņas bērniem

Svētdien, 5. jūnijā

Iesvētes dievkalpojums pieaugušajiem

Lielākās lietas mūsu dzīvē notiek varbūt tikai tāpēc, ka esam dzirdējuši šos klusos klauvējienus pie mūsu sirds durvīm.

Otrā pusē

MĀRCIS ZEIFERTS

Baltā svētdiena. Tāds nosaukums dots svētdienai pēc Lieldienām. Šī svētdiena cieši saistīta ar jaunā kristieša ienākšanu baznīcā, kristību un iesvētes dienu.

Dažas domas Baltās svētdienas pārdomu iesākumā. Cik balti mēs esam? Cik baltas ir mūsu domas, sirdis un darbi? Un vai ceļš, kuru ejam, ir balts?

Ir vakars. Mācekļi sapulcējušies vienuviet. Nē, nevis vienkārši sapulcējušies, bet sapulcējušies aizslēgtām durvīm. Šīs durvis ir kā metafora tam, ka Jēzus viņu vidū vēl nav nācis. Viss ir cieši noslēgts. Bailes ir ņēmušas virsroku. Nav izslēgts, ka apkārt vēl staigāja kādi, kas meklēja Jēzus mācekļus. Viņi gāja gar pilsētas namiem un jautāja, vai kāds no Jēzus mācekļiem kaut kur nav manīts, varbūt paslēpies? Vajātāju gars kā rēgs klīda apkārt. Ir kā viss jau bija beidzies, un tomēr – vēl nē. Vismaz ne šajā vakarā.

Bailēm piemīt tāda metafiziska īpatnība, tās staigā šurpu turpu, pārvietojas no telpas uz telpu. Tu vari aiz sevis aizvērt desmitiem un simtiem durvju, bet tās vienmēr tevi atradīs. Lai cik baidi tas neizklausītos, bailes nepieviļ. Tās savam saimniekam vienmēr ir uzticīgas. Bailes ir kā rīta avīze vai kā čības, kuras tev pie gultas ir atnesis tavs suns.

Vai vienmēr mācekļiem būs jādzīvo ar apziņu, ka ir jāslēpjas, ka tu nevarēsi brīvi paust savas domas un ka tev būs jāvairās no cilvēkiem, kas tevi pazīst? Šim vakaram vajadzēja būt citādam. Viņi paši to nezināja, tāpat kā arī mēs, kas nereti stāvam atrisinājuma tuvumā un paši to nenojaušam. Patiesībā visa mūsu dzīve stāv kāda brīnišķīga atrisinājuma priekšā, vai tad ne? Šeit mēs bailojamies. Šeit mēs nemierīgi un trauksmaini aizvadām savu dzīvi, bet aiz lielajām durvīm ir kāds neapprastāms un balts ceļš, kas mūs grib aizvest tur, kur nebūs vairs nakts murgu un bailu.

„Redzi, es stāvu durvju priekšā un klauzīnu. Kas manu balsi dzird un durvis atdara, pie tā es iešu un turēšu mielastu ar viņu un viņš ar mani”, reiz sacīja Jēzus (Atkl. 3,20). Mēs jau tik bieži nedzirdam un nejūtam, bet Jēzus stāv aiz mūsu bailu noslēgtajām durvīm un klauzīna. Vai tu to dzirdi? Kā ir ar šiem klusajiem, dažreiz tikko dzirdamajiem klauvējieniem pie durvīm? Cik ilgi Jēzus stāvēja pie durvīm, pirms viņš iegāja pie mācekļiem un stājās viņu vidū? Vai viņš nāca uzreiz vai pirms tam klauvēja?

Mūsdienu pasaulē, kurā apkārt valda milzums daudz dažādu trokšņu, ieklausīšanās ir jo īpaši svarīga. Dzirdēšana, jušana, garīgā intuīcija. Pasaulē, kurā viens otru nomāc, neieklausās un vienkārši nedzird, tas ir liels izai-

cinājums. Tā vietā no tevis prasa, lai tu pats sevi mācētu citiem pasniegt, paskaidrot un argumentēt savu viedokli. Tūkstotbalsīgajā pasaulē, kurā vienam otru ir jādzird, tas nav viegls uzdevums.

No tā, kā tevi dzirdēs, būs atkarīga tava nākotne, tavs darbs, tavs bizness. Kam tu esi vajadzīgs, ja neproti citiem izskaidrot savu viedokli, aizstāvēt savu redzējumu? Taču šajā sistēmā ir kāda nepilnība un savi ierobežojumi. Ne vienmēr un ne visos gadījumos viss ir atkarīgs no tā, cik sekmīgi un veiksmīgi tu spēsi citu priekšā aizstāvēt savas domas, viedokli un citiem spēsi kaut ko izskaidrot. Lielākās lietas mūsu dzīvē notiek varbūt tikai tāpēc, ka esam dzirdējuši šos klusos klauvējienus pie mūsu sirds durvīm.

Vienā durvju pusē trauksmainā, bailu pilnā pasaule, kurā viens otru cenšamies pārspēt; otrā durvju pusē – neizsakāms miers,

Jēzus nemainīgā klātbūtne. Cik dažādas pasaules, kuras šķir tikai vienas durvis! Pasaule, kurā ir bailes, kur cits citu cenšamies pārspēt, lai mūs sadzirdētu; un pasaule, kura ir tavas patiesās mājas! Balta pasaule un balts miers. Šī puse un tā puse. Abas pasaules nošķir tikai vienas durvis.

Vecajā Derībā lasām kā Jēkabs naktī cīnījās ar Kunga eņģeli. Notikums iesākās ar to, ka Jēkabs un viņa ģimene pārcēlās pāri upes braslam, un Jēkabs tajā vietā naktī palika viens. Jā, izšķirošajos Bībeles notikumos mēs vienmēr varam ieraudzīt kādu zīmi, kādu robežzīmi, kas pirms izšķirošajiem notikumiem ir jāpārvar. Vai tā būtu kāda upe, bet varbūt tās ir durvis, kas jāatver, ceļš, kurš jāuzmeklē, vai sarunas, kurām jānotiek - vispirms ir nepieciešams sagatavoties tam jaunajam, kas nāk. Israēlam pirms apsoltās zemes tā bija Niedru jūra, kris-

tiešiem – viņu kristība. Vienmēr mūsu ceļā ir nolikta kāda robeža, kas ir jāpārkāpj, lai sāktos patiesi kaut kas jauns.

Tālākie notikumi mums apraksta, kā Jēkabs naktī ar kādu cīnījās. Viņš cīnījās ar svešinieku pilnīgi viens līdz svida rīta gaisma. Katrā cīņā ir arī kādi zaudējumi, jo katrai svētībai, kuru mēs gribam saņemt, ir arī kāda ievainojuma cena. Jēkabam – cīpslas kauls, bet mums kaut kas ir jāzaudē no sevis, lai tā vietā iegūtu ko lielāku. „Es tevi neatlaidīšu, kamēr tu mani nesvētīsi!” Vai esam gatavi tā cīnīties? Te nav miņas ne no kā, ar ko Jēkabs būtu gatavs samierināties. Viņš iet pretī savai svētībai, lai ko tas maksātu. Un tā būs cīņa, kuru nevar nopirkt ne par kādu naudu. Tu saņemsi svētību, jo esi cīnījies un esi uzvarējis!

Mēs sacītu - kādi lieli vārdi lieliem cilvēkiem! Taču šis lielums nav liķu kalnos, kas paliek aiz

mums, bet gan neatlaidībā uzvarēt pašam sevi. Lielums tajā, ka tu biji gatavs pārkāpt pāri ierobežojumiem, kuriem pārkāpt pāri vari neviens cits, kā tikai tu pats. Par piemiņu šai uzvarai Jēkabs tās vietas vārdu ebrejiski nosauc par Pniel jeb Dieva vaigs. Jā, Jēkabs bija cilvēks, kas piedzīvoja tā Kunga vaigu, tā Kunga klātbūtni. Un viss, kas ar viņu tonakt notika, bija daudz citādk, nekā šajos dažos teikumos pārstāstīs.

Kad Jēzus nāca mācekļu vidū, visi lielie notikumi viņiem bija vēl tikai priekšā. Jēzus tiem rādīja savas rokas un rētas un viņiem sacīja: „Miers ar jums!” Lieldienas varēja sākties! Nāves vara bija kritusi! Taču šajā stāstā, mēs jūtam, kaut kā pietrūkst. Pietrūkst ciņas, pietrūkst uzdrīkstēšanās. Viss ir noticis pārāk vienkārši. Nevis mācekļi atvēra durvis, bet Jēzus pats stājās viņu vidū. Šajā stāstā, ja tas neturpinātos, pietrūktu personīgā piedzīvojuma, kas liecina par pārvarēto iekšējo inertumu un bailēm. Kā tad ir ar zaudēto cīpslas kaulu kā Jēkabam? Lieldienas taču nav piens, kuru māte saviem bērniem maigi no rīta ir ielējusi krūzē. Lieldienas nāk ar šaubu, neticības un skepses pārvarēšanu. Lieldienām vajag noveltus akmeņus, zemestrīces un romiešu karavīru izbiedētās sejas, un vēl neskaitāmus līdzīgus notikumus.

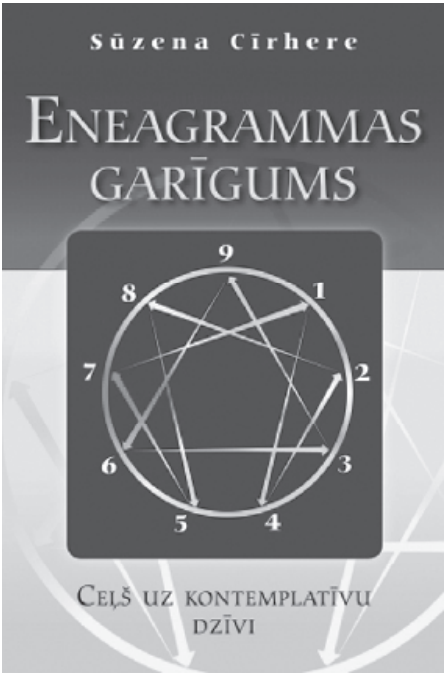
Tamdej turpinājumā seko stāsts par Tomu, kas iepriekš mācekļu vidū nebija, kad viņu vidū augšāmcēlies un dzīvs nāca Jēzus. Ko jūs man stāstāt! Es neticēju, kamēr pats nebūšu licis rokas Jēzus rētās un sānos. Man vajag pašam piedzīvot, pašam sastapt, pašam atvērt šīs bailu durvis. Man par to var stāstīt tūkstošiem reižu, bet kamēr pats nebūšu piedzīvojis, es neticēju! – tā runā Toms katrā no mums.

Mēs tik bieži esam kā cilvēki, kas stāv tās īstenības pusē, kurā ir tik daudz šaubu, bailu un neapgaismotas īstenības. Tomēr nedz Jēkabs, nedz mācekļi Toms, nedz arī citi mācekļi, salīdzinot ar mums, neatradās kādā privilēģētākā stāvoklī. Tāpat kā viņiem, arī mums ir savas durvis, kas jāatver no jauna, savas ciņas, kas jāuzvar, un savas šaubas, kas ir jāpārspēj. Vien ieklausīties durvju klauvējienos un būt gatavam sastapt augšāmcelto Jēzu, kas gaida uz mums durvju otrā pusē.

Un, par Balto svētdienu vēl domājot, nāk prātā Imanta Ziedoņa sacītais – *Uzvelciet baltu kreklu, kamēr jūs esat jauni. Un rociēt zemi. Rociēt zemi, kā neviens pirms jums to nav racis.*

Mēs nezinām, vai mēs plūstam cauri laikam, vai laiks plūst cauri mums. Bet mēs labi saprotam, ka laiks, tas ir pats dārgākais un vērtīgākais, kas mums uz šīs zemes ir dots.

Grāmatu apskats meklētājam

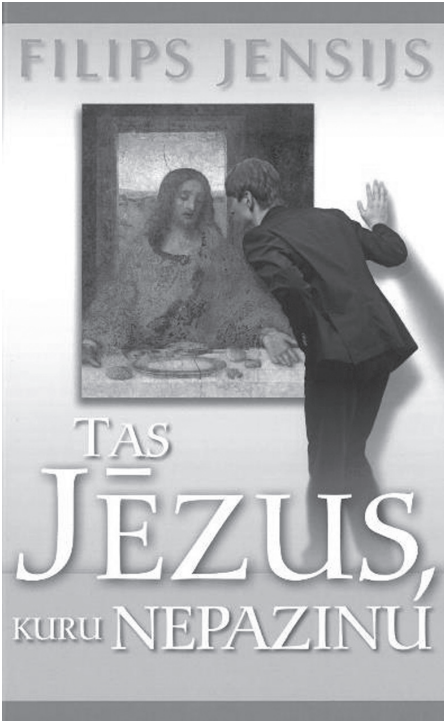

ENEAGRAMMAS GARĪGUMS. CEĶŠ UZ KONTEMPLATĪVU DZĪVI

Sūzena Cīrhere

Juris Rubenis: „Benediktiešu mūķene Suzanna Cīrhere (1931-2014) ir pazīstama garīgā padomdevēja, psiholoģe, koučs un vairāku nozīmīgu grāmatu autore. Viņa ir ne tikai izcila eksperte Tomasa Mērtona biogrāfijā un eneagrammas jautājumos, bet arī spilgta, atraktīva personība, apveltīta ar labu humora sajūtu. S.Cīrheres vārds nav svešs R.Rora un A.Eberta grāmatas “Eneagramma: deviņas dvēseles sejas” lasītājiem, jo lielu dzīves daļu viņa veltījusi eneagrammas pētniecībai un tās pielietošanai cilvēka garīgās izaugsmes, personības nobriešanas jomā. S.Cīrhere ir pārliecināta, ka katrs cilvēks ir aicināts garīgi pamodinātai, kontemplatīvai dzīvei un, ka ir Viens, kurš nepārtraukti mūs uzrunā bezgalīgi daudzos veidos. Eneagramma ir ļoti noderīgs garīgās izaugsmes un pašizpratnes instruments, kam nav nepieciešama īpaša reklāma. Gluži vienkārši katrs cilvēks pats var pārliecināties par eneagrammas metodes iedarbīgumu. Es neesmu satīcis nevienu cilvēku, kas, rūpīgi iepazīstoties ar eneagrammu, ar tās palīdzību nebūtu varējis iegūt mazākais noderīgas atziņas, vai dažkārt – visas savas dzīves redzējumu pilnīgi jaunā perspektīvā. Suzannas Cīrheres grāmata būs labs palīgs tiem, kas ar eneagrammas palīdzību vēlas labāk saprast savu dzīves ceļu, neapjaustos traucēkļus un neatklātās iespējas.”

Cietie vāki, 168 lpp. Izdevējs: Zvaigzne ABC, 2015.g. CENA: EUR 12,10

TAS JĒZUS, KURU NEPAZINU

Filips Jensijs

“Jēzus, ko iepazīnu, rakstot šo grāmatu, ļoti atšķiras no Jēzus, par kuru mācījos svētdienas skolā,” saka grāmatas autors, atzīts kristiešu žurnālists. Nolicis malā iepriekšējos pieņēmumus un izpētījis evaņģēlijos aprakstīto Jēzu no Betlēmes silītes līdz pat krustam, Filips Jensijs grāmatā atklāj viņa daudzšķautņaino personību – radošu, izaicinošu, bezbailīgu, līdzjūtīgu un atsaucīgu. Un rodas grūts jautājums, kādēļ mēs, kristieši, nesekojam Jēzum daudz sirsnīgāk.

“Jensija grāmata apliecina svarīgu principu: ja nopietni vēlamies satikt, piedzīvot Jēzu, ja neaprobežojamies ar cilvēku radītajām Jēzus klišejām... Tad viņš vienmēr atklājas citādāks, nekā esam gaidījuši. Pavisam citādāks.” Juris Rubenis

“Ir grāmatas, ar kuru atzinām ļoti gribas dalīties. Šī ir tieši tāda grāmata! Tās tulkojums izauga no vēlmes dalīties atradumā. Ticu, ka ne viens vien lasītājs izbaudīs līdzīgu pārdzīvojumu.” Aivars Siliņš, LELB mācītājs, grāmatas tulkotājs

Atziņas, kas radīsies, lasot šo grāmatu, būs tikpat negaidītas un elpu aizraujošas kā pats Jēzus.

FILIPS JENSIJS ir ārštata redaktors žurnālā Christianity Today. Viņš sarakstījis vairākas godalgotas grāmatas un saņēmis ECPA Gada izcilākās grāmatas apbalvojumus. Grāmata Tas Jēzus, kuru nepazinu pārdota vairāk nekā miljons eksemplāros un iemantojusi kristīgo draudžu locekļu atzinību visā pasaulē.

Cietie vāki, 336 lpp. Izdevējs: Zvaigzne ABC, 2015.g. CENA: EUR 21,00

Redakcijas sleja

Bija tāds laiks, kad laika vēl nebija.

Tas bija iesākumā. Pašā sākumu sākumā, kad vēl nebija radītas ne debesis, ne zeme. Bija tikai tukšums, visu aptverošs, bezgalīgs tukšums, bez telpas, bez gaismas, bez laika.

Un tad atskanēja Vārds.

“Lai top”, - sacīja Dievs. Un tukšums kļuva par telpu, un gaisma atmirdzēja tumsā.

“Un Dievs nosauca gaismu: diena, - un tumsu nosauca: nakts. Un tapa vakars un tapa rīts - viena diena.”

Lūk, arī pirmā diena, laika sākums.

Kaut šodien cilvēku zināšanas ir aptvērušas gan bezgala tālas Dieva radītā Visuma dzīles, gan neiedomājami, mikroskopiski sīkas matērijas daļiņas, mēs vēl aizvien nezinām, kas īsti ir laiks. Mēs nezinām, vai mēs plūstam cauri laikam, vai laiks plūst cauri mums. Bet mēs labi saprotam, ka laiks, tas ir pats dārgākais un vērtīgākais, kas mums uz šīs zemes ir dots.

Tomēr, lai cik dīvaini tas arī nebūtu, bet mēs neesam iemācījušies šo savu vērtīgāko dāvanu izmantot pilnvērtīgi. Nemītīgi raizējoties par nākotni, mēs aizmirstam izbaudīt tagadni, un, kā teicis kāds gudrs vīrs, - rezultātā mēs dzīvojam ne īsti tagadnē, ne nākotnē. Turklāt, mēs visu laiku apzināti ignorējam mums dotā laika vērtību un dzīvojam tā, it kā nekad nebūtu jāmirst, bet, kad pienāk laiks mirt, nožēlojam, ka nekad tā pa istam neesam dzīvojuši.

Mums šķiet, ka esam iemācījušies laiku mērīt. Vispirms, raugoties Saulē un zvaigznēs. Tad, - izgatavojot dažādas ierīces, - Saules, ūdens, smilšu, mehāniskos un elektroniskos laika mērītājus. Šodien bez pūlēm mēs varam noteikt “pareizu laiku” jebkurā zemeslodes vietā ar precizitāti līdz sekundes tūkstošdaļai. Taču tā ir tikai šķietamība. Visu mūsu sarežģīto ierīču pamatā ir mūsu pašu sīkās planētas virpuļošana Visuma telpā. Un mūsu pieņemtās un iedomātās mēra vienības tikai sadala laika plūsmu pieņemtos un iedomātos nogriežņos.

Lai cik dīvaini nebūtu, pat ar tik pavisām zināšanām par laiku mēs esam pamanījušies nonākt atkarībā no pašu pieņemtajiem laika mērījumiem. Mēs esam savu dzīvi ar pašizdomātiem laika grafikiem saskaldījuši sīkos gabaliņos. Darbs, mācības, tikšanās, pienākumi, iepirkšanās, izklaide. Laika rādītājs, vai nu tie būtu cipari rokas pulkstenī vai mobilajā telefonā, ir tā lieta, uz ko mēs raugāties visbiežāk. Mēs, Rietumu kultūras produkti! Mēs sev piešķirto laiku esam iztērējuši un pārtērējuši. Tāpēc aizvien biežāk dzirdams teiciens “man nav laika”. Tāpēc mēs visi jūtam, kā laika plūsma (vai mūsu plūsma cauri laikam) aizvien paātrinās. Nedēļas pazib cita pēc citas, tikko bija Ziemassvētki, nu jau sagaidām Augšamcelšanās dienu. Un reizēm ar bažām iedomājamies, cik gan drīz mēs sev piešķirto laiku būsim izlietojuši un nāksies stāties Radītāja priekšā. Un kad tas brīdis pienāks - vai nožēlosim, ka neesam paguvuši tā pa istam dzīvot? Dzīvot šajā pasaulē, kur taču ikvienam no mums ir bijis kāds Dieva nosprausts mērķis.

Varbūt tas ir tāpēc, ka mēs, gluži kā senāk galatieši, pārlietu aizraujamies ar sava laika plānošanu, jeb, kā teikts Sv.Rakstos, pārlietu cienījam “dienas, mēnešus, gadus un laikus”? (Gal. 4:10).

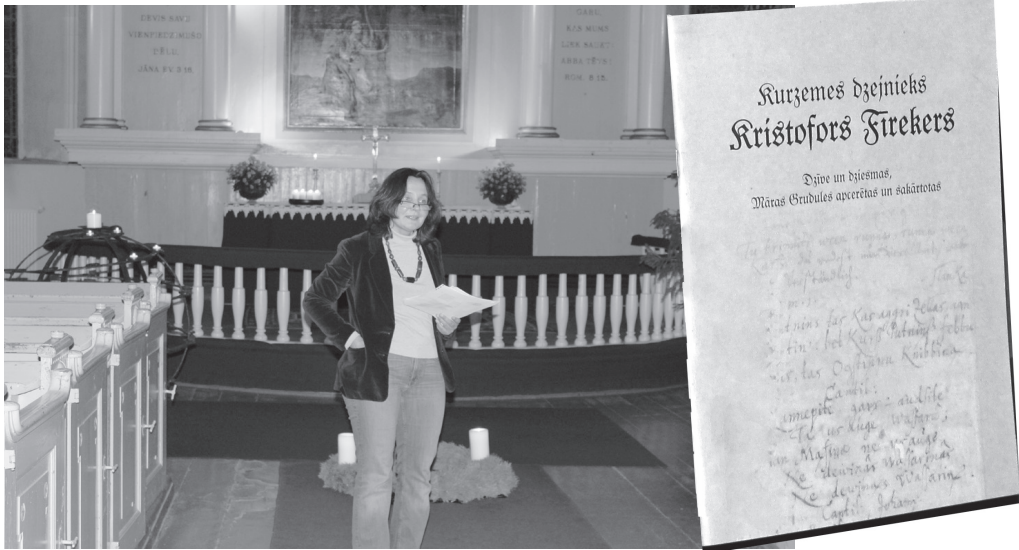
Varbūt, kaut esam Kristus draudzes brāļi un māsas, tomēr pārāk daudz mūsu dzīvēs ir ielauzies šī laikmeta gars un mēs pārāk esam aizņēmi ar laicīgām rūpēm, no kā reiz brīdināja Kristus (Lūk. 21:34)?

Bet varbūt laika plūsmas paātrināšanās ir daļa no Dieva plāna, kas liecina par kāda globāli svarīga notikuma tuvošanos...

Lai nu kā, - atbildes uz šiem jautājumiem ir rodamas, tās tikai jāmeklē. Un vienmēr vērā ņemams ir padoms, ko savulaik apustulis Pāvils devis Efezas draudzei: “Tad nu raugaities nopietni uz to, kā dzīvojat: nevis kā negudri, bet kā gudri; izmantojiet laiku, jo šīs dienas ir ļaunas! Tāpēc nepadodieties neprātam, bet centieties saprast, kāds ir jūsu Kunga prāts.” (Ef. 5:15)

Guntis

Fotostāsts

Atskats uz Firekera 400 gadu jubileju

Par godu ievērojamajam dzejniekam un dziesminiekam Kristoforam Firekeram 18. decembrī Tukuma evaņģēliski luteriskajā baznīcā notika 400. gadu jubilejas gadskārtai veltīts pasākums. Svētbrīdī klātesošos uzrunāja prāvests Mārcis Zeiferts. LU filoloģijas profesore Māra Grudule nolasīja referātu „Kurzemes dzejnieks Kristofors Firekers (1615?–1685?)”. Īpašs brīdis bija Firekera dziesmu kopīga izdziedāšana sveču gaismā. Sadraudzības brīdī draudzes namā klātesošie pulcējās uz Māras Grudules grāmatas atvēršanu, kas veltīta Kristofora Firekera garīgā mantojuma pētniecībai un valodai. Notikuma viesi galvenokārt bija LU esošie un bijušie studenti un pasniedzēji.

←TURPINĀJUMS no 1. lpp.

krātais kultūras mantojums neietu bojā no mūsdienu vandāļu rokas.

Tukuma draudzei savā ziņā paveicās. Draudze nebēga. Kaut tās locekļu skaits strauji saruka (no vairāk kā 2000 cilvēku 1947. gadā līdz 500 cilvēkiem 60-jos gados), baznīca netika pamesta, turpinājās dievkalpojumi un draudzes sabiedriskā dzīve. Tomēr laika zobs un naudas trūkums darīja savu, un dažs labs mākslas darbs zaudēja savu agrāko krāšņumu.

Mūsu rīcībā bija informācija, ka ir daži unikāli Tukuma dievnama priekšmeti, kas šajos posta laikos nonākuši gādīgās rokās un atrodas Rundāles pils muzejā. Tāpēc kādā pelēcīgā marta dienā devāmies uz Rundāli, lai sastaptos ar Imantu Lancmani, vienu no tiem drosmīgajiem vīriem, kas nebaidījās drūmajos posta laikos glābt senās mākslas vērtības.

Glābējkomanda posta laikā

Imants Lancmanis (dzimis 1941. gada 29. jūlijā) ir latviešu mākslas vēsturnieks, heraldikas, mākslas un arhitektūras pieminekļu restaurēšanas speciālists un iniciators, gleznotājs, vairāku grāmatu autors, sabiedrisks darbinieks un Triju Zvaigžņu ordeņa kavalieris.

Savu profesionālo karjeru viņš sācis jau agrā jaunībā, tūlīt pēc iestāšanās Mākslas akadēmijas Gleznniecības nodaļā. Vēl studiju laikā, 60-to gadu sākumā, viņš sācis strādāt tolaik mazpazīstamajā Rundāles pils muzejā. 1972. gadā I. Lancmanis kļuvis par Rundāles pils muzeja direktora vietnieku, bet 1976. gadā – par direktoru. Šo pienākumu viņš pilda arī šodien, un, par spīti saviem 74 mūža gadiem, vēl aizvien ir enerģisks, ar asu prātu un fenomenālu atmiņu apveltīts vadītājs.

Toreiz, vēl jauns students un muzeja līdzstrādnieks būdams, viņš jutis aicinājumu pasargāt Latvijas baznīcu mākslas priekšmetus no izpostīšanas. Kopā ar Leopoldu Bērziņu, vēsturnieku Jāni Baltiņu un citiem kolēģiem

viņi gluži kā glābējkomanda devušies ekspedīcijās pa visu Latviju. Formālais iemesls bija mākslas pieminekļu izpēte un dokumentēšana.

„Mēs toreiz, 1968. gadā, veicām šo darbu kopā ar tikko dibināto Kultūras ministrijas padomi, kuras uzdevums bija veikt mākslas pieminekļu izpēti un dokumentēšanu. Tolaik konstatēja, ka ir izveidoti Latvijas arhitektūras pieminekļu saraksti, bet nav atsevišķi izdalīti un dokumentēti mākslas pieminekļi, kam vajadzētu būt atsevišķi uzskaitītiem. Piemēram, kā altāris, kancele, altāra gleznas, trauki, skulptūras, lustras. Visas šīs vērtības bija arī atsevišķi aizsargājamas. Šajā Kultūras ministrijas darbā mūsu muzejs ļoti aktīvi piedalījās. Mēs braucām kopīgās ekspedīcijās pa visu Latviju. Sastādījām mākslas pieminekļu sarakstus. Šie saraksti vēl aizvien tiek papildināti. Tolaik iesāko darbu šodien turpina mūsu dokumentācijas centrs. Bet to visu radījām mēs 1968. gadā,” atceras Lancmaņa kungs.

Tukuma baznīcas stāsts

1981. gadā vienā no ekspedīcijām I. Lancmanis ar saviem kolēģiem nonākuši arī Tukumā. Tur viņu uzmanību piesaistījušas vairākas lietas, tostarp arī sens 18.gs pulksteņa mehānisms un no koka veidota epitāfija.

Pulkstenis vēl aizvien atradies baznīcas tornī, taču jau sen apstājies.

„Šādi pulksteņi vispār ir liels retums,” stāsta I.Lancmanis. „Viens 18. gs pulkstenis, kurš vēl aizvien atrodas savā vietā, ir Popes baznīcas tornī. Tukuma draudze toreiz uzskatīja, ka pulkstenis vairs nedarbojas un nav atjaunojams, mēs arī draudzi brīdinājām, ka nekad nevarēsim restaurēt šo pulksteni. Un, pat ja kādam tas izdotos, ir jāsaprot, ka visi šie mehāniskie senie pulksteņi ir neprecīzi. Nav īsti jēgas no pulksteņa,

kurš nekad nerāda pareizu laiku. Pulksteņa meistara un darbnīcas vārds un izgatavošanas gads ir noslēpumā tīts. Popes pulkstenī ir iegravēts gan meistars, gan gads - 1771. gads, taču šeit, vismaz uz tām detaļām, kas bija palikušas 1981. gadā, neko tādu neatradām.”

Ir zināms, ka Ventspils rajonā tolaik darbojies meistars no Šveices, Rūdolfs Gizi. Vēlāk viņš apmeties Kuldiņā, kur dzīvojis līdz pat 19. gs sākumam. Rundāles muzejā redzams viens šī meistara izgatavots stāvpulkstenis. Nav izslēgts, ka Gizi piedalījies arī Tukuma baznīcas pulksteņa izveidošanā.

Pulksteņa mehānisms tika demontēts un nogādāts Rundāles pils muzejā, kur tas atrodas vēl šodien. Jau pulksteni noņemot, bija redzams, ka tam trūkst daudz detaļu. Tāpēc arī to neizdosies pilnībā restaurēt tā, lai tas sāktu atkal pildīt savas funkcijas. Toties iespējama tā atjaunošana kā muzeja eksponātam, lai izstādītu kādā ekspozīcijā.

Kopā ar muzeja krājumu glabātāju Dzintru Miķelsoni mēs dodamies uz pils stalliem, kas pielāgoti mākslas priekšmetu ekspozīcijām. Tur redzam unikālus darbus no visas Latvijas, tai skaitā arī Tukuma baznīcas pulksteņa detaļas un vēl kādu ļoti senu eksponātu - kokā darinātu piemiņas zīmi – epitāfiju*, kas ir unikāla visas Latvijas mērogā. Tā bijusi ļoti skaista barokāla epitāfija, veidota kā kokgriezums ar ģerboņiem. I. Lancmanis norāda, ka Kurzemes baznīcās šāda veida epitāfijas ir liels retums, pat izņēmums.

Tukuma baznīcas epitāfija domāta kā piemiņas plāksne kādam muižniekam - vienam no baznīcas patroniem fon der Brigenam, un datēta ar 1727. gadu.

“Bezgaumīgais” baroks

Izrādās, ka daudzās baznī-

✓ **...kādu māju saimnieks bija pārdevis savu īpašumu, par iegūto naudu pasūtījis kādam māksliniekam šo altārgleznu, bet pats devis kā misionārs uz Āfriku. Un senais altāris bija paglābts tieši pateicoties šai gleznai, kas to nosedza.**

cās altāra gleznas klasificētas kā mākslas pieminekļi, bet paši altāri - nē. Kāpēc gan altāri neieguva pieminekļa statusu?

“Altāris ir “stipri vēlāks”, tas attiecināms jau uz laiku, kad daudzi barokālie mākslas pieminekļi bija zuduši,” skaidro I.Lancmanis. “Tāpēc par mākslas pieminekli uzskatām altāra gleznu, bet pašu altāri – tikai kā ietvaru. Sākotnēji arī Tukuma baznīcā visas iekārtas bija barokālas. Bet tad šie unikālie mākslas darbi tika pārdoti un aizvietoti ar citiem, vienkāršākiem elementiem. Tas notika 19. gadsimtā, kas bija mākslas ziņā Latvijai ļoti nežēlīgs. Tāda tendence bija visā Eiropā, bet Latvijā - jo īpaši; cietsirdīgi tika “mests ārā”

Ekspedīcijas jaunākais dalībnieks Pēteris tur rokās senā pulksteņa laikrādi

vis, kas attiecās uz baroku. Bija tāds Jelgavas mākslinieks Juliuss Dēriņš, kas bija arī muzeja darbinieks, ļoti gudrs cilvēks, bet baroku nevarēja ciest. Daudzās baznīcās viņš uzgleznoja altārgleznas, bet pašus altārus, var teikt, izmeta ārā. Iemesls - baroku viņš, tāpat kā daudzi citi tolaik, uzskatīja par bezgaumīgu un barbarisku. Starp citu, arī Rundāles griestu gleznojumi tolaik vairumam nepatika. Tāda bija šī laikmeta estētika. Gaume.”

Zemītes altāra stāsts

Starp citu, arī Zemītes baznīcas altāris savulaik „krita par upuri” šai 19.gadsimta gaumei un baroka nolīgumam. Oriģinālversijā tas bijis gaišs, krāsains, apzeltīts, apsudrabots. Bet tad gaume mainījās, un visu šo krāsainību un spožumu nokrāsoja pelēku.

“Mēs jau pirms gadiem 30 sākām šo pelēko krāsojumu “skribināt” nost, taču tas ir lēns process, kam nepieciešams finansējums. Tagad mēs esam iesnieguši vienu projektu, kura ietvaros ceram šo finansējumu saņemt, lai beidzot to visu dabūtu nost,” stāsta Lancmaņa kungs.

Zemītes senais baroka laiku altāris paglābies no iznīcināšanas pavisam fantastiska iemesla dēļ. Šis mākslas retums atradies pamestā baznīcā ar vaļējām durvīm, baznīcā, faktiski jau izdemolētā.

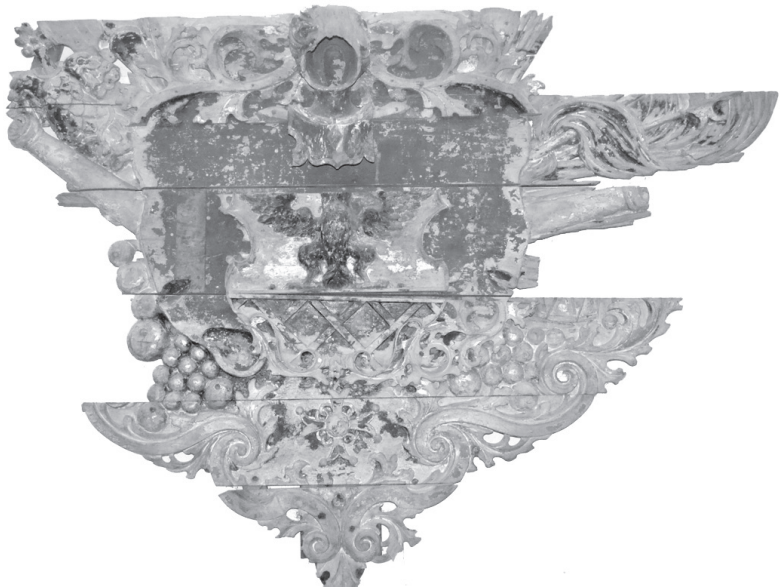
I. Lancmanis atceras: “Tur bija tāda divainība, ka vecais altāris bija it kā iemontēts iekšā jaunajā, jeb varētu arī teikt, ka jaunais uzcelts it kā apkārt vecajam. 19. gadsimtā, modernizējot baznīcu, vecais altāris, nezin kāpēc, netika demontēts un izmests. Lai kam jau draudzei tomēr patika šis vecais mākslas darbs ar visām tā smalkajām skulptūriņām. Ir kāda

senā fotogrāfija, kur šī divainā altāru kombinācija bija redzama. Un tad 20.gadsimtā vecais altāris tika paslēpts aiz milzīgas altārgleznas no 1920-tajiem gadiem. Ar to vēl viens interesants stāsts ir saistīts: kādu māju saimnieks bija pārdevis savu īpašumu, par iegūto naudu pasūtījis kādam māksliniekam šo altārgleznu, bet pats devis kā misionārs uz Āfriku. Un senais altāris bija paglābts tieši pateicoties šai gleznai, kas to nosedza. Pati glezna nevienu neinteresēja, tai patiešām nebija vēsturiskas un mākslinieciskas vērtības. Bet mēs esam pateicīgi tam pozitīvi “trakajam” cilvēkam, kas pārdeva savas mājas, lai kļūtu par misionāru, jo tā viņš izglāba šo, patiesībā Latvijā visretāko altārtīti.

Posta laiks

I.Lancmanis: “Tas bija laiks, ko šodien mums grūti iztēloties. Sešdesmitie gadi... Jau tolaik sapratām, ka aizvien vairāk baznīcu Latvijā tiek pamestas un postītas. 1961. gadā notika toreizējās PSRS vadības uzbrukums baznīcām, palielināja nodokļus, sāka izteikt draudus mācītājiem un draudzēm, cilvēki nonāca depresijā. Un pats bēdīgākais, ka cilvēki patiešām sāka pamest baznīcas. Pilnīgi pamest. Baznīcas palika vaļējām durvīm. Uzticamākie draudzes locekļi altāra sudrabu un citas vērtības, kuras bija iespējams pārvietot, glabāja pie sevis mājās, koferīšos zem gultas...”

Jau pirmajos savos braucienos, 1964. gadā, mēs ieraudzījām šos drūmos skatus. Piecu gadu laikā līdz brīdim, kad pie Kultūras ministrijas sāka darboties Muzeju padome, mēs vienkārši braucām pa Latvijas baznīcām un glābām to, ko vēl varēja izglābt. Draudzes bija pateicīgas

Attēlā: Tukuma baznīcas epitāfija veltīta vienam no baznīcas patroniem fon der Brigenam, datēta ar 1727. gadu.

Tā ir brīnišķīga sajūta, apzināties, ka darbs nav bijis veltīgs, ka tas ir bijis vajadzīgs ne tikai mums pašiem, bet arī Latvijas valstij, tautas garīguma saglabāšanai.

un priecīgas par to, ka vismaz šīs mākslas vērtības netiks izpostītas. Un tā mēs sākam to visu vienkārši likt vienā telpā, pat vēl nezinot, kas ar to būs nākotnē. Bija iecere veidot ekspozīciju no visiem šiem retumiem. Daļēji šī iecere arī īstenojās, ekspozīcija Rundāles pils bijušajos stallos bija apskatāma, - izstāde "Posta laiks" 1997. gadā ar fotogrāfijām, kur redzamas baznīcas pirms izpostīšanas, un šausmu skati, par ko šie kultūras, mākslas pieminekļi tika pārvērsti dažu gadu laikā.

Ir arī daudz skumju atmiņu, atceroties postījumus, ko redzējām baznīcās, kas vēl nesen bija tautas garīguma centri. Piemē-

akcija. Mēs tur pavadījām kādu nedēļu, kamēr visu nojaucām, pat izkalām kapa plāksni no sienas. Negribējām to tur atstāt, jo bija jau zināms, ka šajā baznīcā ierīkos sporta zāli. Plāksni kalām ar vietējo vīru palīdzību, ilgi pūlējāmies arī ar zvanu noņemšanu. Tie bija ļoti smagi, viens pat norāvās no atsaistēm un gāzās cauri griestiem... Atceros, kā mēs to visu jau nakts tumsā pabeidzām, tad vēl mazliet pasēdējām ar mūsu vietējiem palīgiem, bet pēc tam ar smagi piekrautu kravas mašīnu, kas tik tikko spēja kustēt, visu nakti braucām un tikai no rīta lēni, lēni ieripojām Rundālē. Kapu plāksnes bija tādu izmēru,

Nu jau tas ritenis ir iekustināts. Arī valdības aprindās saprot, ka šīs mākslas pieminekļu atjaunošanas un atgriešanas process Latvijai ir svarīgs.

ram, Struteles baznīca. Un tas tālākais, kas ar to notika. Mēs šo baznīcu redzējām 1963. gadā kā Mākslas akadēmijas studentu, tad viss vēl bija savās vietās. Sakristejā vēl dzīvoja cilvēki, kas varēja baznīcu pieskatīt. Taču drīz bija skaidrs, ka tur ir jāglābj, ko var pagūt, un kaut ko arī paguvām. Un vēl pēc dažiem gadiem šo dievnamu jau redzēju bez jumta."

Kā partizāni ienaidnieka aizmugurē

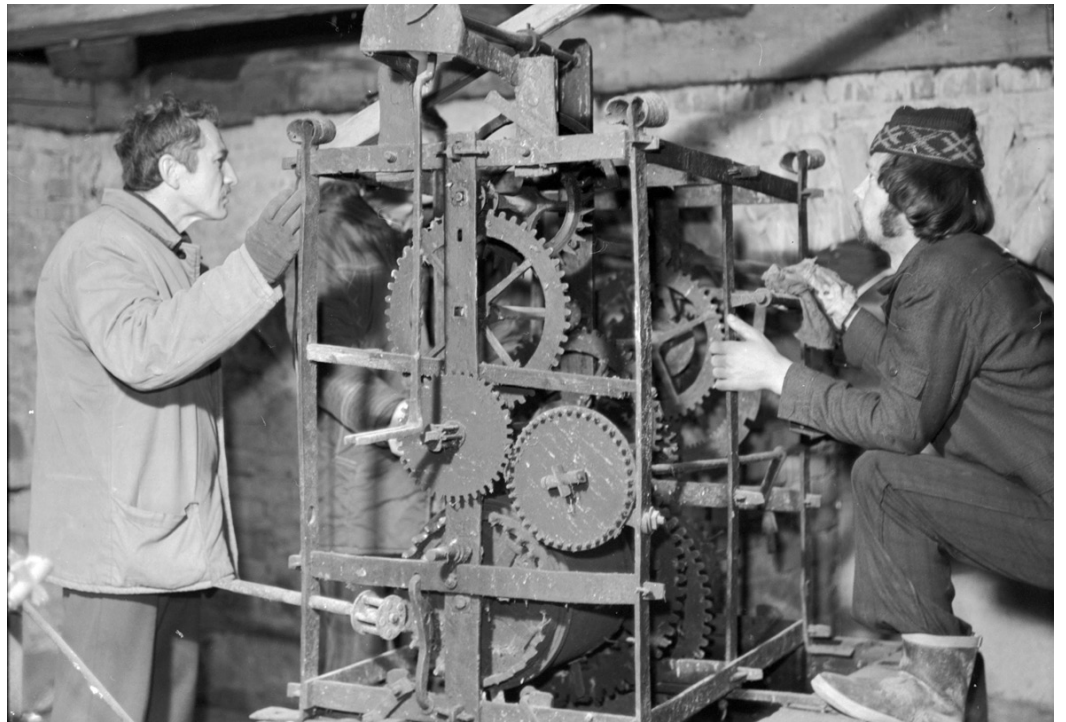
"Un tā tas process sākās. 1964. gadā par baznīcām neviens nerūpējās. Pat neviens muzejs. Un mums bija tā laime, ka neviens pat īsti nezināja par mūsu mazā muzeja un dažu entuziastu eksistenci, mēs mierīgi to varējām darīt, gluži kā tādi partizāni ienaidnieka aizmugurē. Paņēmām smago mašīnu un braucām. Atceros ekspedīciju uz Vānes baznīcu 1968. gadā. Tā bija ievērojama

ka šeit pili ne pa vienām durvīm nevarējām iedabūt iekšā, tagad šīs plāksnes glabājas Bērsteles baznīcas priekšelpā.

Šādu divainu piedzīvojumu mums bija daudz, visu Latviju apceļojām, glābdami mākslas darbus no izpostīšanas un izlau-pīšanas."

Politiski vārīgs jautājums

"Lielie muzeji neuzdrošinājās glābt baznīcu inventāru, jo tas tolaik bija politiski vārīgs jautājums, bet mēs uz to visu nevarējām tā vienaldzīgi noskatīties. Turklāt bijām mazi un neievērojami. Mēs ar kolēģi Leopoldu Kļaviņu bijām tikai Rundāles muzeja darbinieciņi, mūsu priekšniecība bija Bauskas muzejs. Un Bauskas muzeja direktors Liepa arī uzreiz saprata, ka tā ir mūsu misija, ka tā ir mūsu iespēja, un tāpēc neviens nekad nelika mums šķēršļus. Vienkārši – pat nemanīja

Senā pulksteņa demontāža 1981. gadā. Pa kreisi – direktora vietnieks zinātniskajā darbā Leopolds Mārcis Kļaviņš, pa labi – mehānikas nodaļas vadītājs Jānis Augstkalns

mūsu darbošanos. Ja tā stingri ņem, tad tas viss notika gandrīz nelegāli. Liepa reiz puspajokam teica, ka "mēs veidojam muzeju Dievam un muižniecībai". Tā tas arī bija. Grūti pat iedomājams tolaik. Savukārt mūsu kolēģi no citiem muzejiem pat bija priecīgi, ka mēs visu šo inventāru savācam pie sevis."

Misija pusgadsimta garumā

"Esam centušies, cik varējuši," saka Lancmaņa kungs. "Tāpēc bija daudz stāstu ar pozitīvām beigām. Augstkalnes baznīcā atgriezās visi mākslas priekšmeti, arī Augstrozes un Burtnieku baznīcās, turklāt vēl skaisti restaurēti. Tagad atdosim Lestenes baznīcas priekšmetus, ko bija iespējams restaurēt. Bet ir daļa tādu priekšmetu, ko restaurēt ir ļoti grūti vai pat neiespējami, tos

liksim atpakaļ noliktavās. Restaurācijas process būs ilgs arī tām mākslas vērtībām, kas puslīdz labi saglabājušās, jo ar 19. gadsimta pelēko krāsu bija nokrāsots ne jau tikai Zemītes baznīcas altāris vien... Darīsim, ko varēsim, jo tā ir mūsu misija – nu jau pusgadsimta garumā...

Man īpaši atmiņā Lestenes baznīca. Tur bijām 1962. gadā, tas bija gadu pēc tam, kad draudze, baidoties no represijām, bija baznīcu pametusi. Durvis bija vaļā, mēs iegājām iekšā. Viss vēl bija savās vietās, kaut daudz kas jau bija salauzts. Es vēl fotografēju visu interjeru. Tad nāca 1964. gads, kad daudz kas tika aizvests. Daļa uz Tukumu, daļa pie Jura Skulmes Mākslas akadēmijā. Pēc tam mēs to visu montējām kopā, un tagad esmu laimīgs, ka tas viss lēnām atgriezīsies atpakaļ

savās mājās, savās baznīcās. Nu jau tas ritenis ir iekustināts. Arī valdības aprindās saprot, ka šīs mākslas pieminekļu atjaunošanas un atgriešanas process Latvijai ir svarīgs. Un tad beidzot varēs noslēgties šis 1962. gadā iesāktais process. Protams, ir žēl, kad skatos un redzu, ka ir daudz kas, ko vairs atjaunot nevarēs, bet lai nu kā, mums toreiz izdevās daudzviet apturēt iznīcību un postījumus, izdevās paglābt unikālus mākslas pieminekļus. Ir pagājuši tikai 50 gadi, un viss atkal atgriežas un atjaunojas. Tā ir brīnišķīga sajūta, apzināties, ka darbs nav bijis veltīgs, ka tas ir bijis vajadzīgs ne tikai mums pašiem, bet arī Latvijas valstij, tautas garīguma saglabāšanai."

Fotostāsts

Gaidāmie notikumi

✓ Kā vasaras nometnes vieta pieaugušajiem izraudzīts un apstiprināts Mazirbes mācītājmuižas komplekss un rekolekciju centrs, kurā ietilpst vēsturiskā mācītājmuižas ēka, trīs ģimenes namiņi un Mazirbes baznīca ar gatavību uzņemt vismaz 60 viesus. Draudzes nometne šogad notiks no 12.- 14. augustam. Bērnu un jauniešu nometnes vieta paliks nemainīga – iecienītie Smārdes pagasta „Kalna Žagari”, un tā norisināsies no 26. – 29. jūlijam.

✓ Vēl līdz šī gada noslēgumam aicinām iesniegt draudzes locekļu pārreģistrācijas anketas, kuras var saņemt draudzes kancelejā vai lejupielādēt mājas lapā internetā. Pavisam kopā līdz šim brīdim iesniegtas vairāk nekā 500 draudzes locekļu piederības apliecinājumi.

✓ 21. maijā Latvijā notiks Muzeju nakts, kuras tēma šogad izraudzīta – „Durvis”. Kā katru gadu arī šogad draudze ieklausies ievērojamā kultūras dzīves notikumu programmā, uzņemot pārsteigumiem pilnās Muzeju nakts apmeklētājus. Pirmo reizi draudze piedalīsies Baznīcu nakts pasākumos 10. jūnijā.

Tezē kopienas brāļi viesojas Tukumā

Sestdien, 5. martā, baznīcā ikmēneša Tezē lūgšanā piedalījās Tezē kopienas brāļi Emanuelis un Vojteks, kā arī Rīgas vecās Svētās Ģertrūdes mācītājs Kristis Kalniņš. Pēc lūgšanas kopienas brāļi pastāstīja par sagaidāmo notikumu, kas gada nogalē norisināsies Rīgā - 39. Eiropas jauniešu Tezē tikšanās, uz kuru ieradīsies līdz 15 000 jauniešu no dažādām zemēm. Kā reģionālo notikumu vietas būs iekļautas pilsētas vai lielākas apdzīvotās vietas ap Rīgu.

6 DRAUDZES DZĪVE

Ceļamaize

2016. gada 24.marts

Draudzes locekļi ir vienprātīgi uzskatā, ka draudzes dzīvei jābūt aktīvākai nevien dievkalpojumu apmeklējumos, bet arī sabiedriskajā dzīvē

←TURPINĀJUMS no 1. lpp.

Lai draudzes dzīve kļūtu krāsaināka un interesantāka, izskanēja dažādi ierosinājumi: organizēt draudzes sporta pasākumus, organizēt sadraudzības (groziņu vakarus) laulātajiem un iesvētāmajiem, pēc dievkalpojumiem baznīcā rīkot iepazīšanās pasākumus, lai draudzes locekļi iepazītu viens otru arī personiski. Kā īpaši atbalstāmas tika minētas draudzes nometnes.

Tika uzsvērta nepieciešamība aktivizēt darbu ar jauniešiem, piesaistīt vairāk svētdienas skolas skolotāju, gatavot jaunus diakonijas darbiniekus, veidot draudzē brīvprātīgo grupas darbam ar jaunpieņacējiem, vairāk uzmanības pievērst slavēšanām un lūgšanām, kā arī apmeklēt mājās tos draudzes locekļus, kuri ir reģistrējušies, bet neapmeklē baznīcu, pamudināt un iesaistīt viņus draudzes dzīvē.

Bija arī praktiski ierosinājumi: salabot baznīcas pulksteni, uzlabot dievnama apskaņošanu, izmantotot skaņu tehniku.

Es savā draudzē

Šis uzdevums nebija viegls, jo nācās visai atklāti paraudzīties pašam uz sevi, savu pienesumu draudzei, saprast savu vietu draudzē un mēģināt identificēt esošās problēmas.

Daži Foruma dalībnieki definēja draudzi kā kolektīvu, kā līdzīgi domājošu cilvēku kopumu, garīgu kopību. Tā ir vieta, kur satikt savējos, vieta, kur tevi gaida. Izskanēja atziņa: “draudze sākas ar mani, ar manis paša aktivitāti. Nevajag gaidīt no citiem, bet jā-sāk darboties pašam un jāmudina

arī pārējie.”

Ko vēlas draudzes locekļi no savas draudzes? Vispirms jau – saņemt garīgumu, garīgu aprūpi, reizēm arī psiholoģisku atbalstu, mācītāja padomu, garīgu stiprinājumu. Izskanēja vēlme veikt viedokļu, domu, iespaidu, pārdzīvojumu apmaiņu ar draudzes locekļiem, padziļināt izpratni par Svētajiem Rakstiem.

Kā ļoti nozīmīgu Foruma dalībnieki atzina katra paša līdzdalību draudzes pasākumos gan ar savu darbu, gan, ja nepieciešams, arī ar finansiālu atbalstu. Kalpošana, palīdzība un pamudinājums citiem - tas būtu katra draudzes locekļa uzdevums.

Un kas gan ir tas, kas traucē līdzdalību draudzes dzīvē? Atklāti tika nosaukti iemesli - slinkums, ikdienišķi sikumi, kam reizēm pievēršam par daudz uzmanības un veltām par daudz laika.

Smagie ekonomiskie apstākļi, nemitīga cīņa par iztikas minimuma nodrošināšanu, reizēm arī ģimene.

Draudze un sabiedrība

Foruma dalībnieki pārsprieda šodien ļoti aktuālu un svarīgu jautājumu: vai draudzei ir misija attiecībā uz sabiedrību? Visi bija vienādās domās, - draudzes galvenā misija ir nest pasaulei Labo Vēsti. Jautājums tikai, - kā to pareizi darīt mūsdienu apstākļos? Vai aktīvi jāpiedalās sabiedriskajā dzīvē ārpus draudzes? Izskanēja dažādi viedokļi. Viens no tiem, - ir jābūt atvērtīgai sabiedrībai, taču aktīvi uzspiest savu klātbūtni nebūtu vēlams, jo var izraisīt asu un negatīvu pretreakciju.

“Ir paziņas (ne no draudzes), kuru viedoklis attiecībā uz reliģiju

Draudzes foruma dalībnieki veic viedokļu apmaiņu par draudzes turpmāko izaugsmi.

ir izteikti negatīvs,” savā pieredzē dalījās kāda draudzes locekle. “Šādiem cilvēkiem savu viedokli neuzspiežu, cenšos kā kristiete savi parādīt kā pozitīvu piemēru. Cenšos saprast, ar kuriem cilvēkiem ir vērts runāt par garīgām lietām, ar tiem tad arī pārrunājam ticības jautājumus.”

Kā labu baznīcas un sabiedrības sadarbības piemēru daudzi nosauca kultūras pasākumus draudzē, piemēram, garīgās mūzikas koncertus. Arī atvērtas baznīcas durvis tika nosauktas kā svarīgs nosacījums sadarbībai ar sabiedrību. Būtu labi, ja ar draudzes locekļu atbalstu varētu nodrošināt, ka baznīca apmeklētājiem ir atvērta vairāk nekā līdz šim (tas, protams, prasis arī drau-

dzes locekļu līdzdarbību, jo būs nepieciešami dežuranti).

Kā konkrētas iespējamās darbības Foruma dalībnieki ieteica dalību Muzeju naktīs, koncertu un pasākumu rīkošanu ar garīgu ievirzi, dievnama atvēršanu garīgām meditācijām vakaros pēc darba Gavēņa un Adventa laikā.

“Pēc iespējas vairāk jāsniedz informācija sabiedrībai par mums, tai skaitā ar avīzes, sociālo tīklu un personisko kontaktu palīdzību, draudzes avīze “Ceļamaize” jāizplata publiskās vietās, kā, piemēram, uzgaidāmajās telpās, medicīnas iestādēs, bibliotēkās un citās sabiedriskās vietās,” arī šāds ierosinājums izskanēja Forumā.

Rezumējot Foruma rezultā-

tus, gribas teikt, - pirmais draudzes Forums ir patiešām izdevies, kaut būtu bijis prieks par lielāku dalībnieku skaitu. Vēlāms izteikt pateicību tiem, kas ieradās un veltīja savu laiku, lai domātu un spriestu par draudzes dzīvi šodien un nākotnē. Apkopotie Foruma materiāli ir ārkārtīgi vērtīgi, un izteiktās idejas un ierosinājumi jau tiek īstenoti un tiks īstenoti, lai draudzes dzīve kļūtu aizvien aktīvāka un interesantāka. Lai mūsu draudze būtu nevis starp tām, kuru dievnamos ierīko skeitparkus vai restorānus, bet tā draudze, kas rāda piemēru Latvijai un pasaulei, ka kristīgā ticība ir dzīva. ♡

Notikumi un pasākumi draudzē 2015. gadā

DRAUDZES HRONIKA

JANVĀRĪ:

Svētdienas skolas Ziemas nometne Smārdes pagastā “Kalna Žagari”;

Pateicības pasākums draudzes brīvprātīgajiem;

Rēzijas Kalniņas un Ulda Marhileviča Ziemassvētku koncerts “Mana roka Tavējā”;

Uzsākts Bībeles stundu cikls baznīcas sakristejā;

Draudzes padomes sēde;

Lūgšanu vakars baznīcā, pieņemot lietošanā jauno Lūgšanu svečturi

FEBRUĀRĪ:

Pelnu dienas dievkalpojums;

Gavēņa laika otrdienas Svētbrīdis baznīcā ar Sv.Vakarēdienu;

MARTĀ:

Draudzes padomes sēde;

Uzsākti gavēņa laika otrdienas Svētbrīži baznīcā ar Sv.Vakarēdienu;

Atjaunošanas koncepcijas apspriede draudzes namā;

Mācītāju konvents baznīcas sakristejā;

LELB Liepājas diecēzes Kandavas iecirkņa sapulce draudzes namā;

Latvijas Kultūras akadēmijas jauktā kora “Sola” koncerts baznīcā;

Izdots draudzes avīzes “Ceļamaize” 2/3 numurs;

APRĪLĪ:

Draudzē uzsākta draudzes locekļu pārreģistrācija;

Zaļās Ceturtdienas, Lielās Piektdienas un Lieldienu nakts dievkalpojumi;

Lieldienas, Kristus Augšāmcelšanās svētku dievkalpojums;

Dievkalpojums draudzes senioriem un sadraudzība draudzes namā;

Padomes sēde;

Sākas Iesvētes mācības pirmais cikls;

Iesākas jauns izglītības projekts “Tēvi ir svarīgi”;

Mācītāju konvents baznīcas sakristejā;

MAIJĀ:

Berlīnes Svētā Krusta baznīcas kora koncerts baznīcā;

Muzeju nakts pasākums;

Liepājas diecēzes Kapitula sēde draudzes namā;

ERAF projekta noslēguma pasākums;

JŪNIJĀ:

Orhūsas kamerkora (Dānija) koncerts baznīcā;

Draudzes padomes sēde;

JŪLIJĀ:

Svētdienas skolas vasaras nometne „Lidojums”;

Svētdienas skolas bērnu brauciens uz kino Rīgā;

AUGUSTĀ:

Ģimeņu saliedēšanas pasākums – velobrauciens;

Draudzes vasaras nometne Usmā;

Evanģēlistu- Viļņa Auziņa un Ivāra Berga ievēšanas amatā dievkalpojums;

Kandavas draudzes un viesu apmeklējums baznīcā un draudzes namā;

Draudzes padomes sēde;

Kapusvētku dievkalpojumi Tukuma pilsētas kapsētās;

SEPTEMBRĪ:

Svētbrīdis baznīcā, Tukuma Mūzikas skolas audzēkņu koncerts;

Kameramūzikas koncerts baznīcā: Aija Rēķe - vijole, Elīna Gaile – klaviers;

Virtuozā ģitārista Kaspara Zemīša koncerts baznīcā;

OKTOBRĪ:

Dievkalpojums draudzes senioriem un sadraudzība draudzes namā;

LELB Kandavas iecirkņa mācītāju konvents baznīcas sakristejā;

Sākas Iesvētes mācības otrais, rudens cikls;

Dievkalpojumi svētdienās;

NOVEMBRĪ:

Draudzes padomes sēde;

Luterāņu stunda. Informatīvi izklaidējošs pasākums “Draudze kā ģimene”;

Dievkalpojums Latvijas Republikas proklamēšanas gadadienā;

Mūžības svētdienas dievkalpojums;

Bībeles nakts “Adventa lasījumi”;

Izdots draudzes avīzes “Ceļamaize” 4 numurs;

DECEMBRĪ:

Tezē dievkalpojums baznīcā;

Adventa laika ceturtdienas Svētbrīži ar Sv.Vakarēdienu baznīcā;

Uzsākta akcija “Uzdāvinī draudzei jauno Dziesmu grāmatu”;

Draudzes padomes sēde;

Tukuma KN skolotāju kora “Vanema” koncerts baznīcā “Ziemas-

svētku vēsts”;

Svētbrīdis baznīcā Tukuma 3. pamatskolai;

Svētbrīdis baznīcā Tukuma Raiņa ģimnāzijai;

Ievērojamā dziesminieka Kristofora Firekera 400 gadu jubilejai veltīts pasākums baznīcā;

Koncerts baznīcā - Valta Pūces Ziemassvētku dziesmas, piedalās Jelgavas jauktais koris “Tik un tā”, vīru koris “Ozols” un Tukuma KN jauktais koris “Gavile”.

JVLMA vokālā ansambļa ”Luar” Ziemassvētku koncerts baznīcā;

Kristus piedzimšanas Svētvakara dievkalpojumi - piedalās Tukuma Raiņa ģimnāzijas koris “Savējie” un Tukuma Pūtēju kvintets.

Ziemassvētku uzvedums baznīcā;

Izdots draudzes avīzes “Ceļamaize” 5. numurs;

2015. gadā draudzē kristīti 44 bērni, 27 pieaugušie, iesvētīti 49 jauni locekļi, salaulāti 12 pāri, iesvētīta 1 laulība, izvadīti 2 draudzes locekļi, miruši 7 draudzes locekļi. ♡

Kad Jēzus augšāmcēlās no mirušajiem, Viņš parādīja, ka ir uzvarējis grēku un nāvi un, ka visus, kas viņam uzticas kā savam Glābējam, arī sagaida brīvība no grēka un mūžīga dzīve ar Viņu.

Sveiks, mazais draugs!

Jau tūlī, tūlī pie mums būs atsteigušās Lieldienas. Vai esi jau izdomājis, kā svinēsi šos svētkus? Vai Tev tie būs pavasara saulgriežu svētki ar olu krāsošanu, ripināšanu un šūpošanos?

Vai arī šis gads būs īpašs ar to, ka svinēsi Kristus augšāmcēlšanās svētkus? Kad Jēzus augšāmcēlās no mirušajiem, Viņš parādīja, ka ir uzvarējis grēku un nāvi un, ka visus, kas viņam uzticas kā savam

Glābējam, arī sagaida brīvība no grēka un mūžīga dzīve ar Viņu. Ja Viņš ir tavš Glābējs, šie ir īstie svētki, lai nosvinētu to, ka, pateicoties Viņam, tev ir piedoti grēki un tu esi Dieva bērns, kam ir

īpaša vieta Viņa sirdī un Debesu Valstībā mūžīgi. Tas ir tik brīnišķīgi! Dalies savā svētku priekā ar draugiem, radiem un paziņām, kuri vēl nepazīst Jēzu kā savu Glābēju! Lai tev mierpilni un saulaini

Kristus Augšāmcēlšanās svētki! Atceries īpašo kristiešu sveicienu Lieldienās: "Kristus ir augšāmcēlies!" Uz to atbildi: "Viņš patiesi ir augšāmcēlies!"

Stāstiņš par Zvirbuli un Anemoni

Reiz dzīvoja kāds ļoti vientuļš Zvirbulis. Kaut arī viņš līdinājās apkārt, lēkāja un tērgāja ar citiem zvirbuliem, tomēr viņš vienalga jutās vientuļš, jo viņam nebija neviena drauga. Nevarētu teikt, ka mūsu zvirbulis bija kaut kāds kašķīgs īgna, nē. Viņš bija sabiedriskais puisis. Nebija kauslīgs, kā daudzi citi viņa sugas brāļi. Labprāt patērēja arī ar bezdelīgām un strazdiem. Tomēr tas nebija tas. Zvirbuļa sirds ilgojās pēc īstas draudzības, nevis patērēšanas.

Pienāca rudens. Uz siltajām zemām aizlidoja viņa sarunu biedri strazdi un bezdelīgas, bet pārējie zvirbuli, pat viņa tuvākie radnieki, vēsākam laikam iestājoties, palika tik kašķīgi un kauslīgi, ka ar viņiem pat negribējās vienā cerīnā krūmā sēdēt. Saprotams, ka Zvirbulis kļuva vēl vientuļāks.

Un tad viņš satika Anemoni. Tā vientuļa ziedēja plāvā pie upes, aizklidusi tālu prom no krāšņi koptajiem puķu dārziem pilsētā.

Zvirbulis uzreiz viņu iemīlēja. Viņa bija tik skaista, balta un gracioza! Tik smalka! Un tik vientuļa... Gluži kā viņš pats.

Katru dienu Zvirbulis vēroja, kā viņa Anemone, saulei lecot, miegaini pacēla savu balto galviņu, atvēra ziedlapiņas un pēc tam visu dienu raudzījās saulē. Bet kad pienāca vakars, viņa graciozi aizvēra ziedlapiņas, nolieca galvu un aizmīga līdz nākamajam rītam. Tad arī viņš aizlaidās līdz tuvējam upmalas krūmiem, lai pārnakšnotu un no rīta atkal dotos pie savas draudzenes.

Tā pagāja kāds laiks brīnišķīgā divvientulībā. Līdz pienāca Lielais Aukstums. Nemitīgi lija lietūs, pūta negants vējš. Kokiem un arī Zvirbuļa naktsmitnes krūmājam nobira visas lapas. Anemone kļuva jo dienas jo gurdāka un aizvien retāk atvēra ziedlapiņas, lai raudzītos saulē. Arī pati saule aizvien retāk paraudzījās cauri biežajai mākoņu segai.

Tad pienāca rīts, kad visu

zemi klāja balta sarma. Un Anemone vairs nepacēla savu skaisto, balto galvu, lai raudzītos uz sauli. Viņa savīta, saļima un vairs nepiecēlās. Viņa bija mirusi.

Ilgi raudāja Zvirbulis pēc savas Anemones. Nu viņš bija palicis pavisam viens. Nebija vairs drauga, ko liksmi apsveikt ar jaunās dienas sākumu, ar kuru kopā raudzīties saulītē, kam novēlēt labu nakti, krēslai iestājoties.

Zvirbulis nolēma palikt turpat pļaviņā. Viņš rūpīgi apsedza mirušo Anemoni ar dūnām un zāles stiebriem, un katru dienu atlidoja pie viņas, lai pārbaudītu, vai vējš nav aizpūtījis viņa sarūpēto pārsegu. Drīz iestājās ziema, sāka snigt, un Zvirbuļa sanesto dūnu un zaļu kaudzīti vēl papildināja bieža un silta sniega sega.

Gāja laiks. Bija barga un dziļa ziema. Zvirbulim klājās grūti kā jau visiem putniem,

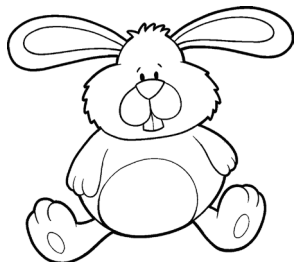
taču katru dienu viņš uzticīgi apmeklēja uzkalniņu, zem kura atdusējās viņa Anemone.

Tad dienas kļuva aizvien garākas, saulīte spīdēja aizvien siltāk un mīlīgāk, sniega sega sāka kust aizvien straujāk, līdz pazuda pavisam. Atlidoja gājputni, arī Zvirbuļa draugi un paziņas. Taču viņam nebija vēlēšanās ar viņiem tēzēt. Zvirbulis vēl aizvien sēroja.

Viņš savās bēdās bija tik ļoti iegrimis, ka pat nemanīja, - dūnu un zāles uzkalniņā, zem kura dusēja viņa draudzene, bija izdīdis zaļš un spēcīgs asns. Tas kļuva aizvien spēcīgāks un lielāks, izdzina zaļas lapas un izveidoja lielu, apaļu ziedpumpuru. Un kādu rītu notika brīnums.

Zvirbulis kā allaž bija radis, pirms saules lēkta atlidoja, lai kavētos atmiņās un sērotu. Uzlēca saule, un ar tās pirmajiem stariem jaunā asna pumpurs pēkšņi atvērās. Un pārsteigtais Zvirbulis atkal vērās savas Anemones brīnišķīgajā ziedā.

- Kā? Vai tad tu nemaz nebiji mirusi? - tas bija pirmais jautājums, ko Zvirbulis uzdeva, kad bija atkal atguvis valodu pēc lielā

Truša Tobija
mazie
stāstiņi

pārsteiguma.

- Es droši vien būtu nomirusi, ja nebūtu tavas mīlestības un rūpju, un siltās segas, ko tu man sarūpēji, - Anemone atbildēja. - Redzi, tur, kur valda mīlestība, nāve ir bezspēcīga!

Ja agrāk to Zvirbulim kāds būtu teicis, viņš nebūtu ticējis. Bet tagad viņš to bija piedzīvojis pats un saprata, - Dievs ir mīlestība, un, ja kādā sirdī mājo mīlestība, tad tur mājo arī Dievs. Un tur, kur mājo Dievs, nāvei nav varas, jo Augšāmcēlšanās brīnums nāvi ir uzvarējis.

UZDEVUMI TEV

Lieldienu burtu režģis - atrodi vismaz 15 vārdus, kas sastopami Klusās nedēļas notikumos.

K	V	N	I	L	S	I	R	E	Ķ	I	B	R	M
O	A	A	R	T	T	S	U	Z	Ē	J	S	S	A
N	I	G	S	D	A	U	Z	A	S	I	T	I	D
F	P	L	U	P	B	M	E	I	E	N	S	R	V
E	P	A	L	M	A	S	L	V	S	S	U	E	C
K	A	S	T	E	S	K	A	I	T	E	R	T	J
T	E	M	P	L	I	S	L	Ā	K	U	K	Ē	N
E	A	S	T	E	S	I	L	U	M	Ī	Z	P	O
S	N	E	M	K	A	I	S	A	D	Ū	J	S	P
M	A	I	Z	G	P	R	I	E	S	T	E	R	I
K	L	S	I	L	E	Z	Ē	E	P	L	U	T	O
A	E	I	Ļ	K	E	C	Ā	M	D	R	U	D	A
S	G	E	I	M	A	C	Ī	N	T	R	U	B	Z

Taizé lūgšana. Lux et canticum*

bērniem, jauniešiem & pieaugušajiem

katra mēneša pirmajā sestdienā plkst.18:00

Tukuma evaņģēliski luteriskajā baznīcā

Brīvības laukumā 1, Tukums

5. marts
2. aprīlis
7. maijs
4. jūnijs
2. jūlijs

Meditatīvi lūgšanu vakari ar Taizé dziesmām.

Ja vēlies atbalstīt lūgšanu vakarus muzikāli ar instrumentu spēli

(ģitāru, flautu, vijoli u.c.) vai ar savu balsi, pievienojies mums apm. 1 stundu pirms lūgšanas uz mēģinājumu baznīcā.

Noslēgumā draudzīgas sarunas ar tēju un cienastu

tukumabaznica.lv – Dievkalpojumi – Teze lūgšana

Baznīcas torņa pulkstenis tika pilnīgi sabojāts apšaudē 1941. gada 30. jūnijā. Pēc Otrā pasaules kara draudzes padome atzinusi, ka to vairs nav iespējams salabot.

Par Tukuma baznīcas torņa pulksteni

Izmantoti Intas Dišleres vēstures pētījumi no topošās grāmatas "Ar ticību, cerību, mīlestību cauri gadu simtiem (Tukuma Sv. Trīsvienības Evaņģēliski luteriskās baznīcas un draudzes vēsture 16. – 20. gadsimtā)"

Līdz pat XX gadsimtam, kad pulksteņu mehānismi ieguva miniatūras formas un kļuva piemērojami nēsāšanai kabatās, publiskie pulksteņi bija ļoti svarīgi. Tos mēdza uzstādīt labi redzamās vietās, un baznīcu torņi, kas slēdās augstu pāri pilsētu namiem un bija saskatāmi no liela attāluma, bija ideāli piemēroti šādu pulksteņu novietošanai.

Vissenāko mums Eiropā zināmo pulksteņa torni 50 gadus pirms Kristus dzimšanas uzbūvēja Grieķijā, Atēnās. Tajā atradās ūdens pulkstenis un saules pulkstenis, kā arī vēja rādītājs, pateicoties kam ēka ieguvusi Vēju Torņa nosaukumu (šis tornis apskatāms arī mūsdienās).

Pirmie baznīcu pulksteņi zināmi kopš XIII gadsimta. Visvecākais no tiem – Lielais Bens (Big Ben), uzstādīts Vestminsteras katedrālē Londonā, 1288.gadā, bet 1292.gadā savu pulksteni ieguva Kenterberijas katedrālē Anglijā.

Pirmais baznīcas torņa pulkstenis Latvijā tika uzstādīts Rīgā, Sv. Pētera baznīcā, 1352.gadā, bet turpmākajos gadsimtos pulksteņi kļuva par gandrīz neatņemamu baznīcu sastāvdaļu. Pulksteņu mehānismi tika apvienoti ar zvaniem, un pareizu laiku varēja uzzināt, arī neredzot pulksteņa ciparnīcu, pat no liela attāluma – klausoties baznīcas zvanu skaņās.

Arī Tukuma baznīcas tornis cauri gadsimtiem lepojies ar savu pulksteni.

To uzstādīja, domājams, 1754.gadā, vienlaikus ar paša torņa celtniecību. Pirmo reizi mums zināmos vēstures dokumentos pulkstenis pieminēts 1828.gada 7. februārī, kad baznīcas muižniecības priekšnieks grāfs Johans Frīdrihs Kristofs fon Mēdems lūdza Kurzemes guberņas valdību norīkot arhitektu Šulcu veikt papildu izmeklēšanu, lai lielā remonta laikā izdarītu darbus, kas nav ierakstīti tāmē, starp tiem arī „remontēt nepieciešamais pulkstenis, ciparnīcas un žālūzijas (aizlaidnes)”.

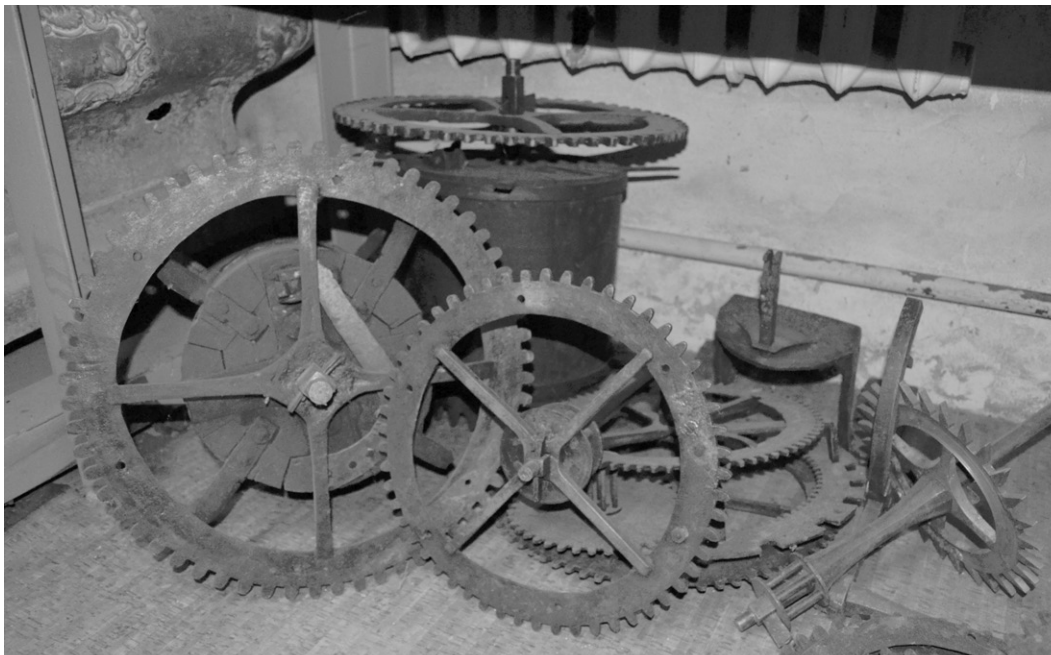
Namdaris un galdnieks Ansis Grīnbergs 1829. gada rudenī izgatavojis baznīcas pulkstenim četras jaunas ciparplates, pienācīgi tās nofederējis un pats ielicis vietā.

Gandrīz veselu gadsimtu pulkstenis, šķiet, uzticami pildījis savus pienākumus, līdz pienāca laiks kārtējiem remonta darbiem.

Jaunievēlētās latviešu draudzes padomes sēdē 1923. gada 4. februārī pirmoreiz tika izteikta vēlme torņa pulksteni salabot, „tādēļ nolemj griezties pie pilsētas valdes ar lūgumu likt stundeni izlabot un gādāt par viņa uzturēšanu kārtībā”. Līdzīgu lūgumu draudzes padome iesniegusi pilsētai arī 1925. gadā. Pilsētas valde pirms Pirmā pasaules kara bija rūpējusies par pulksteņa regulāru uzturēšanu un bija arī tagad apsolījusi 140 latus tā izlabošanai.

Baznīcas Dāmu komiteja 1925. gada 24. augustā „ierosinājusi jautājumu par izrikojuma sarīkošanu par labu baznīcas torņa stundeņa atjaunošanai”, ko uzņēmusies noorganizēt komitejas priekšiece Elza Berlīna.

Jānis Grīnfelds no Rīgas uzņēmies pulksteni „par 35 000 rubļiem kārtīgi izlabot”, mehā-

Attēlā: 18. gs. Tukuma baznīcas torņa pulksteņa mehānisms, kas atrodas Rundāles pils muzeja krātuvē

niķim izmaksāti 25 000 rubļi, bet pēc peļņu nesošā izrikojuma 1925. gada 1. novembrī – vēl 15 000 rubļi. Jau 17. decembrī draudzes valdes priekšnieka vietnieks J. Jākobsons ziņojis, ka stundenis neiet. Grīnfelds aizbīdinājies, ka tā „konstrukcija ir ļoti veca, (..) stundu rādītāji, kuri ir viengabali un nav izslēgti, ir ļoti primitīvi” un apsolvījis veikt izmaiņas mehānismā.

Vēl 1926. gada 11. jūnijā pulkstenis nedarbojās, un decembrī valde nolēmusi uzticēt tā salabošanu tehniķim E. Neiebaueram (Neuebauer) Rīgā. 1927. gada 9. februārī J. Jākobsons varēja ziņot, „ka stundenis baznīcas tornī savests kārtībā” un par to Neiebaueram samaksāti 10 lati. Tukuma mehāniķim Jēkabam Muceniekam tika uzticēta pulksteņa uzturēšana un regulēšana, par ko piešķirta 10 latu atlīdzība mēnesī. Taču viņam šis darbs nav

diez kā vedies, jo pulkstenis pastāvīgi rādījis „aplamu laiku”.

1931. gada 9. septembrī valde nolēmusi „uzvilcējam Jēkabam Muceniekam uzteikt, atprasot no viņa baznīcas sāndurvu atslēgu un mazo slēdzeni no stundeņa lūkas, un nodot stundeņa uzvilksānu un kārtīgu regulēšanu Štēram, maksājot pēdējam par mēnesi 12 latus ar noteikumu tīrskatīt arī baznīcas ērģeles pēc ērģelnieka aizrādījumiem”. Par īpašiem viņa veiktiem remontiem piemaksāja atsevišķi.

Baznīcas torņa pulkstenis tika pilnīgi sabojāts apšaudē 1941. gada 30. jūnijā. Pēc Otrā pasaules kara draudzes padome atzinusi, ka to vairs nav iespējams salabot. 1975. gada 12. janvārī Tukuma baznīcas draudzes revīzijas komisija rakstījusi iesniegumu Kultūras ministrijai par to, ka „baznīcas pulkstenis vairāk kā 50 gadus apstājies un tas jānoņem. Pulksteņa

ciparnīcas un mehānisms noņemti 1981. gada 6. novembrī, patlaban tie atrodas Rundāles pils muzejā.

Tikai 2001.gada 1.janvārī, iezvanot jauno tūkstošgadi Tukuma baznīcas torņa pulkstenis atkal sāka skaitīt laiku. Tiesa, tas vairs nebija tas pats vecais pulkstenis, - ar Tukuma pilsētas iedzīvotāju ziedojumiem un Tukuma pilsētas domes finansiālu atbalstu tika izgatavotas jaunas ciparnīcas un moderns elektronisks pulksteņa mehānisms. Tas darbojās līdz pat pērnā, 2015.gada nogalei, kad elektrības sprieguma problēmu dēļ mehānisms pārstāja darboties.

Pulksteņa darbības atjaunošanu kā vienu no svarīgākajiem uzdevumiem draudzes locekļi pieminējuši 31.janvārī notikušajā Forumā.

Vai dzīvē ir kas vairāk?

Reģistrējies Alfa kursam bez maksas
tukumabaznica.lv – aktivitātes

Alpha

Papildus informācija:

Andris Lazarevs
+ 371 29886464,
andris.lazarevs@gmail.com

KUR?

Tukuma evaņģēliski luteriskās baznīcas Draudzes namā Brīvības laukums 1, Tukums
(baznīcas pagalmā, ieeja no Brīvības laukuma puses aiz veikala „Klāips un Kaste”)

KAD?

10 nodarbības par kristietības pamatjautājumiem
Ievadlekcija piektdien, 1. aprīlī plkst.19:00

Pamēģini Alfu!

Uzzini un atklāj būtisko jautājumus nepiespiestā un brīvā gaisotnē

MĀCĪTĀJS

MĀRCIS ZEIFERTS

pieņem baznīcas sakristejā:
Trešdienās 16:00 – 18:00
Piektdienās 10:00 – 12:00
mob. (+371) 29145305
E-pasts: marcis.zeiferts@gmail.com

KANCELEJA

INGA KALNIŅA UN AGITA BLANKA

Pirmdienās – brīvs
Otrdienās 9:00 – 17:00
Trešdienās 9:00 – 17:00
Ceturtdienās 9:00 – 17:00
Piektdienās 9:00 – 17:00
Sestdienās – brīvs
Svētdienās 9:45 – 10:45, un pēc dievkalpojuma

tel. 63122305, mob. 20221951
tukumabaznica@gmail.com
Brīvības laukums 1, Tukums, Tukuma novads, LV-3101

Celamaize

AVĪZE CILVĒKIEM GARĪGOS MEKLĒJUMOS
Izdevējs: Tukuma evaņģēliski luteriskā draudze
Red. kolēģija: Guntis Zariņš, Mārcis Zeiferts
e-pasts: celamaize@gmail.com
Korektore: Jana Riekstiņa
Maketēts un iespiests «Universums A»
Tirāža: 450 eks.